

Kağıda Düşen Kahır

– GürhanGürses · 30 Ağustos 2016

- Bir mektup yaz, dedi dostum. "Ona halini beyan et."
- Utanırım. dedim. "Çok oldu konuşmayalı, yazışmayalı neredeyse yıl oldu. Sevmiştir belki birisini, mutludur belki. Bozamam onun huzurunu, gölge olamam onun saadetine. Onun bu dünyada bir an için bile mutlu olması için beni görmemesi gerekiyorsa inan ömrümün sonuna kadar ona görünmem. Tek mutlu olsun, gülsün... Bileyim bunu."
- Yaz, dedi emrivaki bir şekilde. "Onun adını vermiyorsun yazarken ona bir zararın olmaz. Belki o da bekliyordur yazmanı, belki o da özlüyordur seni. Belki o da sana susuyordur."
- Nasıl başlayacağımı bilmiyorum yazmaya.dedim.
- Bir gün sensiz kalırsam ne halde olurum onun anlatisıdır. diye başla! dedi.

...

Papatya'ya!

Sana bu satırları bir dostun zoruyla yazıyorum. Yoksa ne kalemi elime almaya takatim vardı ne de kağıdı doldurmaya sabrım...Bu senden özürdür, aftır. Sana yalvarıştır belki de! Bu mektubu okurken böyle düşün lütfen. Ya da hiç okuma yırt at. Anlarım seni. Hiç kızmam.

Bir gün sensiz kalırsam ne halde olurum onun anlatisıdır. İçimin ilanıdır. Gözyaşımdır, hüznümdür, çığığımdır. Kağıda düşen kahrımdır. Okumak istersen sabırlı olman gerekir, güçlü olman lazım. Rabbim sevdiği kuluna dayanabileceği kadar dert verir; beni çok seviyormuş ki sensizliği vermiş. Bundan daha büyük dert mi var bana? Allah razı olsun, şükrediyorum. Seninle imtihan olunmam rabbe şükür değil de nedir? Sen benim en güzel derdimsin. En tatlı sıkıntım, en muhteşem hüznüm, en berrak gözyaşımdır... Bir yabancı gibi dolanır dururum kalabalığın içinde; bir pejmürde gibi, hırpani, yabani... Her şeye cahil, herkese bigane...Sadece sana olan sevdam anlatılır beni görenlerce. "Yazık kara sevdaya tutuldu da ondan geldi bu hale, eskiden dağ gibi adamdı." derler.

Aşk ne hale getirir adamı; bir paçavra gibi atar köşeye, bir kağıt gibi buruşturur, bir bez parçası gibi yırtar ve nemli bir oda gibi küfletir.

Sen taze dur ben bayatlamışım her nasılsa? Sen ömrünü en güzel gülüşlerinle şenlendir, ben ağlıyorum nasılsa? Sana mutluluklar düşsün, bana hüznler... Sana gülüşler, bana ağlayışlar...

Sokağın bir köşesinde buldular beni, gece yarısı, ayaz... Belki de ölmek istemişim, uyumuşum kaldırımın kenarında. Dışım kapkaranlık ama içim - sen varsın- bembeyaz... O dağ gibi adamın düştüğü hale bak! Dağda ölmez de gelir şehrin tam ortasında düzlükte ölmeye yatar. Bu adam seninle kaç engeli aştı, kaç hüznün eşliğini atlardı ve milyon kahkaha attı. Ve mutluluk adına her ne varsa yaşanacak hepsini seninle yaşayıp tüketti. Şimdi kalkıp da isyan edemem rabbime! Milyonlarca insanın içinde seni buldum. Bundan daha büyük ihsan var mıdır bir kula? Ne kadar güzeldi her şey, ne kadar eşsizdi? Şimdi gezdiğimiz her yer sessiz, ıssız...

Baksana halime! Görsene sana sevdalı olanı. Yaralı olanı... Sayıklamalarım hep sana, haykırışlarım, inleyişlerim, feryadım fıganım... Sanki yaşadığımız bu dünyada başka birileri yok, sadece sen varsın bana.

Eşim de sensin arkadaşım da, ustam da sensin çırağım da! Aşkım da sensin ağyarım da! Ne kadar sen doldurmuşum içimi? Ne kadar sen olmuşum? Şimdi tereyağından kıl çeker gibi çekip alsalar seni benden, Allah aşkına ne kalır geriye benden? Hiç düşündün mü?

Sen en yüksek ölçekli depremisin bende, dön de enkaza bak! En şiddetli dalgasın vurduğun kıyıya bak. Yıl hangi yıl, aylardan hangisindeyiz, günlerden hangisi ve saat kaç? Sensiz aklım başımda değil ki! Olmadığın her toprak kıraç, olmadığın herkesin karnı beline yapışmış, aç bi ilaç ve nan gibi sana muhtaç! Hiç bu kadar takvimsiz kalmamıştım, bu kadar her şeysiz, her şey sensiz!

Bu insanlık safarisinde, kıyamet arifesinde, aç kurtlar sofrasında, büyük kediler dünyasında, tek başına bir ceylanım. O kadar ürkeğim ki sana, o kadar serçe yürekliyim ki tek kalmaktan korkuyorum. Olmadığın her cennet ayrı bir işkence hane. Neylerim ben sensiz bu dünyanın bağıni bahçesini? Sen ol da dolaşayım ben hiç de dağını taşını. Üst baş ne alemde, yeme içme, gezip tozma ve maç kaç kaç sanki tüm bunların yabancısıyım! Senin sevdanın yalancısıyım, geride kalan acısıyım.

Can çekişiyorum, bu acı senden bana miras. Kalbime senden başkası girmedi. Adım ne, yaşadığım şehir neresi? En sevdiğim kadın kim, hafızamı kaybetmişim sanki!

Sahi sen var mıydın yoksa hepsi bir rüya mıydı? Sahrada bir serap mıydı, aklında bir sanrı mıydı? Beni bu hale koyan yoksa tanrı mıydı? Eş dostum kimlerdi, okuduğum kitaplar, izlediğim filmler, sevdiğim şarkılar yoksa bütün bunlar yok muydu?

Canım yanıyor sebep olan kim? Yaşamak istemiyorum, sevincimi çalan kim? Sana muhtacım yaşamak için... Tutunmak için hayata, nefes almak, gülmek, konuşmak için... Sana ihtiyacım var.

Sadece şunu bilmeni istiyorum:

Senin mutluluğun için her gece dua ediyorum.

Tek sen mutlu ol! diye.

Mutlu ol! diye.

...

- Okur musun? dedim dosta. "Mektubum bitti."

- Hayır, dedi. "Hem o senin özelin, hem de senin halini her gün görüp okuyorum. Az çok ne yazdığını biliyorum. Senin bu halini görüp de seni anlamamak için kör olmak lazım.Ve ben kör değilim dostum." Güldü bana bakıp... "Git hadi!" dedi "Sabah postasına yetiş." Özenle katladım mektubu ve dikkatlice koydum zarfın içine. Zarfın üzerine de sadece "PAPATYA'YA" diye yazdım. Koştu postaneye. Uzattım zarfı. Adam baktı adrese "Bu kadar mı?" dedi "Bu kadar." dedim. "Tamam." dedi.

Dünya alem bilir onu sevdiğimi ve tanır onu. Ne elemelerde olduğuma şahit herkes. Başka adrese gerek yoktu.